

Publicerad 2013-10-10 18:55 av Förpassad

### **Den som orkar ta sig igenom det hela kan bli mycket älskad**

Han hänfördes. Inte av skvalet, inte heller av det glada, utan av hennes distanserade blick. Som själva hemligheten var mellan henne och människorna runt bordet. En distans, helt ogenomtränglig. Hos henne var världen bortom, på en armlängds avstånd. Hon var nedsläppt, men förlikad med vilsenheten. Hon var den kloke som kunde betrakta galenskaperna så som bara en människa utan involvering kan göra.

Att upprätta en distans kräver stor styrka. Den mänskliga driften, urkrafterna, söker det motsatta. Gemenskapen är en tyglade förbannelse som individen är beredd att underställa sig i nästan varje situation. Det krävs stordåd för att träda ur. Men hon syntes aldrig varit med; trots möjligheten. Det var det vackra, däri bestod lockelsen. Hon kunde inträda. Men valde att kika in. Helt sval.

Tillsammans skulle de. Tillsammans skulle de verkligen kunna... Två betraktare, spejandes på de andra, men ändå två. Hon delade vad han bar på där inuti, han kunde se och känna att det var så. Allt nedtystat där inuti, hon såg charaden och hur han av ren självbevarelsedrift blivit inföst i skådespelet. Hon var outhärlig, utan att ha sagt ett ord.

Han var förälskad i en vålnad, och han hade varit det redan innan de möttes. Men han var förberedd. Alla år av undran inför om ingen annan kände det, eller snarare inte kände det. Kvällar där man låg jämte någon annan, väntandes på sömnen med en förlamande känsla av ordlöshet som bara förvärrades av att en annan, som inte begrep, låg tätt intill. Denna glans, den hala ytan, fanns inte hos den han nu stirrade på. Detta var annorlunda.

Andras misstag var att de såg honom som vilse. Men egentligen förhöll det sig tvärtom. Det var avsaknaden av nyanser som fällde dem, som omöjliggjorde villkorslösheten i hans känslor till dem. Men den person han nu såg, hon visste att allt var villkorat, att livet inte var glädje utan en ständig strid men att det först ur denna insikt är möjligt att konstruera något meningsfullt. Hon hade distansen, saknaden av ett hem, men samtidigt visste han att det var hemlösheten – och medvetenheten om den – som förde dem samman.

All denna tid han lunkat runt i skam över att inte känna till vad glädje egentligen är. Människorna runtomkring och alla deras propåer om vad som egentligen betyder något, men att detta egentligen alltid varit fullt möjligt att plocka isär till rent materiella beståndsdelar, gärna hämtade ur ett livsstilsmagasin.

Det var en frände som satt där vid bordet. Två vilsna, men fullt medvetna om sin vilsenhet och att detta är själva premissen för livet. Det som särskilde dem var insikten om att det verkligen var vilsenheten som var livet. Hänsynslösheten i att vägra tro på riktning eller egentligheten. De lurade sig själva med att tro sig vara hemma, att ha en plan och en riktadhet. De två däremot. Vilsna; helt i varandra.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Förpassad med Poeter.se id #42298 innehar upphovsrätten